

եւաւ, թէպէտ եւ իրեն ըրած տարեկան ծախքն ալ անկէց պակաս չէ կըսեն, վասն զի ուրախ զուարթ ու մեծածախ ապրիլը բնութիւն դարձեր է իրեն: Բայց ժամանակակից մարդկանց առանձնական կեանքը ստուգութեամբ գրելը շատ դժուար ու վտանգաւոր աշխատանք է. դժուար է՝ անոր համար որ նախանձը եւ հակառակութիւնը մէկ կողմէն, շողքորթութիւնն ու կողմնասիրութիւնն ալ մէկալ կողմէն ճշմարտութիւնը կծածկեն կամ կծրուն: Վտանգաւոր ալ է, վասն զի կենդանի անձը կրնայ վէճ հանել իրեն համար գրուած իրաւ կամ սուտ պատմութեանց վրայ ու նոր կռիւներու պատճառները շատցնել:

Ընդհանրապէս Տիւմային թատերական ու վիպասանական գրուածքներուն հրաշալի ոճը այս է որ զանոնք կարգացողը կարծես թէ կըկախարդուի, եւ մինչեւ որ ծայրէ ծայր չկարդայ՝ չսկզբը ձեռքէ ձգել. ուստի եւ

զարմանք չէ որ նորա գրուածքները անյագաբար կկարդացուին թէ Գաղղիա եւ թէ օտար երկիրներ, եւ նորա թատերական խաղերուն ամէն տեղ ժողովուրդը սիրով կվաղէ:

Աղեքսանդր Տիւմա 1842-ին իրեն կին առաւ Իսա Ֆեռիկ անունով օրիորդը, որ փարիզու թատրոններուն գերասաններէն մէկն էր, եւ 1845-էն իւր ֆիորենցա քաղաքը քաշուած կընակի: Իսկ ինքը Տիւման երկու տարի առաջ ճամբորդութիւն մը ըրաւ Ռուսաստան ու Կովկաս, եւ իդարձին տեսածներն ու լսածները, շատ անգամ ալ երեւակայութեանը յարմար եկած բաները՝ գիր անցուց նոյն վառլըռուն ու ճարտասան ոճովը:

Այժմ՝ վերջի լրագրաց խօսքերուն նայելով, կզբանուի նախովի քաղաքը եւ մեծ եռանդով ինքզինքը պաշտպան եւ քաջալերող կքարոզէ խաւական ազատութեան ու միութեան:

Ա Ղ Օ Թ Ք

Ի կենցաղոյս սրահու գրքխեմ
Յորժամ ըզսիրտս անձուկ ունի,
Սերտ ի բերան ուսեալ քաղեմ
Ձաղթից բան ինչ գեղանի:

Ի կենդանի ձայնից նըլազ
Զօրութիւն իմն է շնորհազարդ,
Եւ ինձ անհաս՝ սուրբ ախորժակ
Շընչէ անտի գերդ սիւզ զըլարթ:

Իբրեւ ըզբեռն ինչ աղառում
Մերժի հոգւոյս կարծ եւ գեղեւ,
Եւ հաւատամ, եւ լալ առնում
Եւ սաւառնիմ ի թեւս թեթեւ:

ԼԵՐՄՈՆԹՈՎ,